ANALYTICKÁ POZNÁMKA

O válkách

A také o vykořenění buržoazního liberalismu v globálním měřítku. Ale aby to bylo pochopitelné, nejprve bude třeba napsat mnoho jiného, zdánlivě nemající vztah k tématu liberalismu.

1. Existuje postřeh:
generálové se vždy připravují na minulé války[1]

Podstata spočívá v tom, že po zakončení války se nová bojová technika projektuje pro taktiku a strategii, které zvítězily v minulé válce; v souladu s normami té taktiky a strategie se vede i bojová příprava. A mezitím vědecko-technický pokrok pokračuje a odkrývá nové možnosti vedení bojových operací. Ale ty možnosti se nerealizují do začátku nové války, ani v rozvoji velké části techniky, ani v rozvoji taktiky a strategie. A teprve v průběhu nové války, pod tlakem okolností, vytvořených nemnohými fakty proniknutí úspěchů vědecko-technického pokroku do válečného díla, strany konfliktu vytvoří a začínají masově aplikovat nové modely zbraní, obsahující výsledky vědecko-technického pokroku minulých mírových let, a vypracovávají taktiku a strategii jejich použití. Setrvačnost *myšlení kategoriemi minulých válek*, vlastní vyššímu velení a státním činitelům, může trvat desítky let.

Nejkřiklavějším příkladem je vliv dnes zapomenuté bitvy u Visu[2] (flotila Rakouské říše proti flotile Itálie, 1866) na tvar bojových lodí všech zemí světa následujících 50 let. V ní rakouská flotila použila taktiku bočních taranových úderů a vyhrála bitvu. Několik italských lodí bylo poškozeno a jedna se potopila; další italská loď byla zničena v důsledku požáru a jím způsobeného výbuchu munice; Rakušané neztratili ani jednu loď. V důsledku osmyslení průběhu srážky se *kloun* (bodák na přídi pod hladinou ponoru) stal závazným atributem válečné lodi. Dokonce téměř o půl století později, už po japonsko-ruské válce, měli v Rusku první projekty *dreadnougthů* typu „Sevastopol“ (1907) trup opatřen špicí pro taranování. Ačkoliv během japonsko-ruské války se uskutečnilo několik pokusů taranovat soupeře a ani jeden z nich neskončil úspěšně. Přesto byla setrvačnost myšlení natolik silná, že ve finálních projektech dreadnoughtů typu „Sevastopol“ a „Izmail“ byly symbolické nevelké taranové špice zachovány (mimochodem podobně, jako na většině válečných lodí 1. světové války). Kromě toho měly

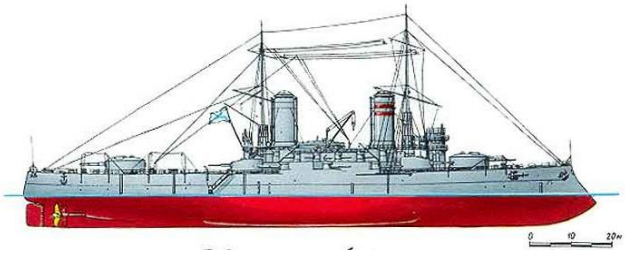

Bitevní loď «Andrej Prvozvanný» (stavba začala v roce 1905): kompletní podřízení tvaru trupu lodi taranové taktice. Stal se prototypem prvních variant tvarového řešení trupu dreadnoughtů typu «Sevastopol».

[1] Je připisováno Churchillovi

[2] http://cs.wikipedia.org/wiki/Bitva_u_Visu

všechny koráby té doby ve výzbroji torpéda, které při vzdálenosti dělostřeleckého boje té doby byly nejen k ničemu, ale i škodlivé, protože jejich rozmístění pod čarou ponoru narušovalo návaznost konstrukce protiminové ochrany.

Kromě toho schéma pancíře všech ruských dreadnoughtů byl rozpracován na osnově hodnocení výsledků bitvy u Zusimy. V ní Japonci ostřelovali ruské lodě převážně rychlopalnými děly středního kalibru (152 mm), vysoce výbušnou municí. A pancíř nových ruských lodí byl optimalizován pro ostřelování právě výbušnými granáty. To bylo strategickou chybou, protože v případě války je čekalo setkání s intenzivním ostřelováním průbojnou municí ráže 280 – 381 mm (během 1. světové války 20. století). Ve výsledku byly dreadnoughty fakticky nevhodné k vedení bojových operací na moři z důvodu neschopnosti jejich pancíře vydržet úder srovnatelný se silou palby potenciálních protivníků a relativní slabosti svého hlavního kalibru (305 mm bylo bezperspektivní už v okamžiku začátku projektování, s takovým kalibrem se nedalo souhlasit ani v podmínkách ekonomické slabosti Ruska po japonsko-ruské válce a revoluci 1905-1907).

Situace se zhoršovala ještě i tím, že dálkoměry hlavního kalibru byly instalovány obecně bez jakékoliv pancéřované ochrany, což prakticky garantovalo opakování osudu „Varjaga“ během bitvy u Čemulpo, kdy všechny jeho dálkoměry, také bez ochrany pancířem, byly zničeny na začátku boje, v důsledku čehož k radosti Japonců „Varjag“ určoval vzdálenost „od oka“ a jak informují japonské zdroje, netrefil ani jednou.

Vedle toho umístění kanónů hlavního kalibru na ruských lodích nedovolilo v budoucnosti umístit na ně protiletecké kanóny v dostatečném množství, ačkoliv k začátku jejich projektování se už letectvo objevilo a dalo se uhádnout, že se bude rozvíjet a stane se nebezpečím nejen pro objekty na souši, ale i pro lodě na otevřeném moři, — Mořská technická komise odmítla projekty s lineárním uspořádáním stvolů hlavního kalibru na obvodu lodi, které by dovolily v budoucnosti umístit protiletecké ráže ve střední části lodi bez rizika zničení šokovými vlnami od výstřelů z vlastního hlavního kalibru. A ačkoliv v SSSR byly dvě lodi typu „Sevastopol“ ve službě až do poloviny 50. let, jejich konstrukční analogy (lodě typu „Dante Alighieri“) byly v Itálii staženy ze služby na konci 20. let ve věku okolo 15 let (což pro tyto lodě v této epoše není stáří) v mnohém proto, že na ně nebylo možné umístit protiletecké kanóny v potřebném množství. Britské dreadnoughty posledních sérií s lineárním umístěním hlavní hlavního kalibru prošly několika modernizacemi, získaly v nových podmínkách nutnou protileteckou obranu a účastnily se ve významné míře druhé světové války 20. století.

Tj. **historie vytvoření dreadnoughtů typu „Sevastopol“ v Ruské říši je jeden z příkladů na téma, že nejen srážka, ale i válka celkově může být prohrána ještě ve stádiu vypracovávání takticko-technických požadavků na modely bojové techniky**. Jiná věc je, že reálná Historie probíhala tak, že nemuseli zaniknout v další „bitvě u Zusimy“, k vítězství ve které je tvůrci takticko-technických požadavků nepřipravili, orientujíce se na zkušenosti minulých válek.

Další příklad takového druhu neschopnosti pochopit charakter budoucí války, dali sovětští tankisté na sklonku 2. světové války: kategoricky odmítali tezi

navrženou V. Grabinem a podporovanou Stalinem, že „tank je podvozek pro dělo“. V důsledku toho se Grabinem rozpracovaná tanková děla 107 mm s dlouhou hlavní nestala standardní výzbrojí dokonce těžkých tanků KV (zpočátku vyzbrojených 76 mm ráží) k začátku války, ačkoli první série těchto děl byla vyrobena, a zbývalo je jen umístit na tanky – zpočátku na testovací sérii. Proto se prvním domácím tankem s dlouhohlavňovým dělem velkého kalibru stal IS-2, jehož dodávky začaly až po Kurské bitvě, v prosinci 1943. Je zřejmé, že za to (a nejen za to) Sovětský svaz v té válce zaplatil krvavou daň.

Pokud se z těchto pozic díváme na přípravu wehrmachtu k válce, pak jeho úspěchy na Západě v roce 1940 a létě 1941 na Východě byly v mnohém výsledkem toho, že charakter budoucí války byl Němci uhadnut přesněji, než jejich protivníky, a podle této prognózy se cílevědomě vytvářely modely vojenské techniky. Konkrétně, jak píše letecký konstruktér A.S.Jakovlev, který navštívil jako člen sovětské vojenské delegace v roce 1940 Německo, sovětští specialisté neocenili správně nebezpečí střemhlavého bombardéru Ju-87 a obrněného letounu rozvědky „Rama“; ale to se týká i některých dalších modelů vojenské techniky wehrmachtu, a hlavním způsobem – celé množiny prostředků spojení, nutných pro efektivní vedení boje.

Kromě toho, a na to málokdo obrací pozornost, třetí říše vstoupila do války, majíc komplex výzbroje, ve kterém se rozličné modely vojenské techniky navzájem doplňovaly na poli boje (toto tvrzení se netýká mořské flotily). V SSSR, jak dosvědčuje ve svých pamětech A.I.Pokryškin, „ventil od nádrže se stlačeným vzduchem od “Jaka“ se nehodil k „Migu“. Proto zapustit stlačený vzduch nelze a těžko se startuje motor.“ A to je jen jeden fakt z mnoha, ve kterém se projevila rozrůzněnost modelů a jejich vzájemná nekompatibilita na poli boje. V SSSR armáda jako komplex vzájemně se doplňujících prostředků vlivu na protivníka vznikla až pod tlakem okolností v průběhu samotné války.

A problém standardizace a unifikace vojenské techniky, zabezpečení vzájemné doplnitelnosti zbraní na poli boje pravděpodobně zůstal neosmyslen a neřešen do dnešního dne: kolik je u nás různých ráží munice? Kolik je u nás různých typových rozměrů dalšího střeliva? Kolik je u nás druhů pásových a kolových platforem pro různé typy zbraní? Nadbytečnost typových rozměrů a neospravedlněné množství platform znamená vytvoření předpokladů k tomu, že někdo během válečných operací chybou nebo záměrně dostane z týlu nesprávný typ střeliva pro své zbraně; a obnovovat techniku poškozenou v bojích a zabývat se jejím servisem je organizačně mnohem jednodušší, pokud množství platforem-nositelů s jejich unikátními díly a agregáty je minimalizováno, dokonce i když to minimum typů je vypracováno ke škodě optimálnosti některých zbraňových systémů.

Proto otázka o charakteru a způsobech vedení války 21. století a jejich odlišnosti od válek minulosti je zvlášť aktuální.

2. Co se změnilo ve srovnání s dobou první a druhé světové války 20. století a lokálními konflikty epochy „studené války“?

1. Objevily se jaderné zbraně a přesné prostředky jejich dopravy na libovolné místo planety.

2. Letadlová loď přestala být masovou zbraní, nyní jsou to jednotlivé exempláře, v důsledku čehož je ztráta letadlové lodi během boje, pokud je protivník schopný je vyřadit, neobnovitelnou ztrátou během války, nemluvě už o zvyšování počtu letadlových lodí. Ačkoliv je letadlová loď stejně jako dříve jediným prostředkem dopravy letectva k území vzdáleného protivníka, bojová užitečnost letadlových lodí je garantována jen proti zaostalým (ve vědecko-technickém aspektu) státům. V ostatních případech je jejich reálná bojová hodnota otazníkem, vyžadujícím vnímavé studium a životu adekvátní odpověď, kterou je třeba získat před realizací jejich sériové výroby.

3. To se týká i atomových ponorek různého určení – není to masová zbraň, ale jednotlivé exempláře, jejichž ztráta během bojových operací není obnovitelná v průběhu války.

4. Letecká technika je stále relativně masovým prostředkem, ale přesto její výroba v měřítkách, jaké existovaly v polovině 20. století, je také nemožná.

5. S tanky (v aspektu masovosti výroby) je situace o něco lepší, než s leteckou technikou.

V důsledku toho drtivá většina států, včetně zemí NATO samostatně, ztratila schopnost rozvíjet a udržovat celé spektrum pozemních, vzdušných a mořkých zbraní, nemluvě už o udržování plnocenných armád a flotil a vytvoření a rozvoji vlastních vojensko-kosmických systémů.

6. Objevily se vysoce mobilní raketové systémy s raketami vysoké ničivé síly (několik set kilogramů v ekvivalentu TNT a více) a přesnosti zásahu, včetně těch zabalených v plné připravenosti k bojovému nasazení ve formě standardních kontejnerů.

7. Objevily se přenosné protitankové a protivzdušné raketové komplexy, jejichž použití nevyžaduje dlouhé školení personálu.

8. Objevili se na dálku řízení a automatičtí bojoví roboti ve formě dronů, tanků atd.

9. Objevily se všemožné nástroje nočního vidění a další elektronika bojového určení (spojení, označování cílů, navigace, pozicování, radioelektronický boj a podobně), vhodná k masovému nasazení. Velká část toho funguje za podpory systémů kosmické dislokace svých modulů, v důsledku čehož nemůže být neutralizována bez vyřazení odpovídajících kosmických objektů, což vyžaduje rozvoj vojensko-kosmických sil.

10. Objevily se globální infrastruktury různého druhu, které také mohou být využity ve vojenských cílech: i jako prostředek vlivu na protivníka, i jako „pole boje“.

11. Objevily se infrastruktury civilně-vojenského určení s elementy kosmické dislokace, jejichž neutralizace je možná jen státy, majícími vlastní vojensko-kosmické systémy.

12. Hlavní změna se neprojevuje v objevení se těch či oněch modelů vojenské techniky. Týká se celé technosféry a vojenské techniky jako její části. Pokud do poloviny 19. století drtivá většina sociálně významných, včetně vojenských, technologií zůstávala prakticky beze změny během doby života několika pokolení, pak počínaje polovinou 20. století, v průběhu doby aktivní služby jednoho pokolení se vyměnilo několik pokolení techniky a technologií. Ve vztahu k vojenské oblasti to znamená, že rychlost „morálního zastarávání“ funkčně rozličných agregátů a systémů v drtivé většině modelů vojenské techniky, se stala různou. V důsledku toho model techniky jako celek zastarává ihned, jakmile „morálně zestárne“ libovolný jeho agregát nebo systém, jehož morální zastaralost se kriticky projeví na ukazatelích bojové efektivnosti modelu jako celku. To znamená, že by měly dominovat dvě strategie projektování perspektivních modelů vojenské techniky:

- První – vytvoření "jednorázové techniky", jejíž modely se jednoduše vyměňují v případě "morálního zastárání", rozbití, poškození nebo fyzického opotřebování. Přitom rychlost vypracování a dodávek takových modelů do vojsk musí být značně vyšší, než u protivníka.
- Druhá – vytvoření techniky, do které se už ve stádiu specifikace takticko-technických požadavků vkládá požadavek: konstrukce musí zabezpečovat opakovanou a technologicky rychlou výměnu morálně zastaralých agregátů a systémů novými modernějšími funkčními analogy, a také musí být brán ohled na možnost zavedení agregátů a systémů, jejichž funkce v okamžiku projektování modelu dosud nejsou známé, ale mohou být využity v budoucnu. Následovně, systémy a agregáty by se také měly vyvíjet s ohledem na strategii modulově-agregátní modernizace zbraňových systémů.

Upřednostnění té či oné strategie vývoje by mělo vycházet z hodnocení aktuálních a perspektivních možností ekonomiky zabezpečit dodávky ozbrojeným silám modelů v souladu s jejich potřebami jak při výrobě „jednorázových“ modelů, tak i při výrobě potenciálně modernizovatelných modelů.

Realizace druhé strategie vyžaduje adekvátní řízení rozvoje systému standardizace, což je obor, jež se nevyučoval ani v Ruské říši, ani v SSSR, ani se nevyučuje v postsovětském Rusku: pro začátek je třeba hledat „génie standardizace“.

Kromě toho, bojová technika v době míru slouží dlouho, ale v době války v mnoha případech jen několik bojů. Z tohoto důvodu by se měly mnohé modely složité bojové techniky projektovat ve dvou modifikacích – pro výrobu v době míru a pro výrobu během války, za účelem snížení nákladů výroby a servisu té techniky, která je odsouzena na masové zničení během bojových operací v kratší době, než je plánovaná životnost.

13. Z druhé strany, společnosti s rozvinutou technosférou, závisící na infrastruktuře a technosféře v mnohem větší míře, než za Napoleona nebo v době 2. světové války 20. století, jsou zranitelnější ve vztahu k přesným

zásahům různého druhu, tím spíše k přesným a dostatečně masovým zásahům.

14. Státy, v nichž je ekonomickým systémem kapitalismus v různých modifikacích a při různém institucionálně-politickém formalismu, ztrácejí ekonomickou a politickou suverenitu, předávajíce vládu nad sebou do rukou transnacionálním korporacím (TNK). Jsou to předpoklady k tomu, v budoucnu „nakrýt" TNK mocí světové vlády – koordinačního výboru TNK, – ale už ne na základě liberálně-tržního ekonomického modelu, ale na základě koncepce „konvergence": v ekonomice – „organizačně-ekonomický socialismus" a v politice – mafiozně-diktátorská zpoza kulis řízená liberální „demokracie".

Tj. od poloviny 20. století se objevilo mnoho toho, co dovoluje bez vyhlášení války a bez použití regulérní armády zbortit život libovolnému politickému režimu, neschopnému uzavřít své hranice pro dovoz na své území odpovídajících prostředků zásahu a průniku specialistů ohledně jejich použití, a kromě toho – neschopného překonat antipatriotickou výchovu, mobilizaci a vyzbrojení protivníkem svého vlastního obyvatelstva s cílem protistátní a ve vztahu ke společnosti destruktivní činnosti.

Tyto okolnosti vedou k tomu, že:

- Masmédia v libovolné společnosti mohou provádět informační politiku v zájmech jejích nepřátel pod hesly "svobody slova".
- Privátní vojenské firmy jako prostředek dodávky specialistů a protředků boje na území protivníka se stávají pokud ne hlavní silou v otázce svržení nevhodných politických režimů, pak předvojem, vytvářejícím podmínky pro následné vyslání "mírových sborů" regulérních armád a okupaci zemí, předběžně chaotizovaných s pomocí soukromých armád a dovedených jimi do stavu masového umírání obyvatel v podmínkách uměle vytvářených "humanitárních katastrof", ve kterých řízený chaos a absence státního řízení způsobují ekonomickou genocidu, epidemie a masový úprk lumpenizovaného obyvatelstva. Při tom je nutné chápat, že sociální chaos je jen prostředí, ve kterém je pohodlné konat zvenku řízeným oddílům agresora, včetně těch, kterých se účastní představitelé vlastního obyvatelstva oběti agrese.
- Protože TNK se staly subjekty politiky a "zákazníky" pro mnohé soukromé armády, pak je třeba se na jejich vedení dívat i jako na subjekty-agresory v odpovídajících okolnostech, což v řadě případů dělá smysluplným provedení profylaktické čistky direktorátů nejvíce agresivních TNK.

Tj. válka se stala více variabilní jak v aspektu subjektivnosti zdrojů agrese, tak i v aspektu vlivu na protivníka různorodými silami a prostředky, což vyžaduje vypracování univerzální filozofie vedení války a její profylaxe.

3. Válka jako realizace plné funkce řízení

3.1. Historie otázky a situace

Problematika, uvedená v záhlaví kapitoly 3, byla poprvé rozebrána v materiálech vědecko-výzkumné práce „*Vypracování koncepce strategické stability a dynamiky rozvoje scénářů možné interakce za podmínky zachování parity perspektivních strategií světových velmocí do roku 2005*“, vypracované na zakázku Institutu USA a Kanady Akademie Věd SSSR v roce 1991, fakultou aplikované matematiky a procesů řízení Leningradské univerzity[3]. Po rozpadu SSSR, realizovaného v plném souladu s Direktivou Rady národní bezpečnosti USA 20/1 z 18.08.1948 - „Naše cíle ve vztahu k Rusku“, práce sama o sobě „vyhasla“ a její materiály byly vydány v roce 1992 pod názvem Koncepce sociální bezpečnosti „Mrtvá voda“, načež byla nejedenkrát přepracována a dotištěna v nových verzích.

28. listopadu 1995 byla provedena parlamentní slyšení, v jejichž průběhu byla „Mrtvá voda“ a další materiály Koncepce sociální bezpečnosti doporučeny k šíření ve společnosti s cílem posouzení, dalšího rozvoje a implementace do politického procesu[4].

Nicméně v současnosti na základě rozsudků Lefortovského oblastního soudu města Moskvy (z 20.11.2013) a Moskevského městského soudu (z 18.06.2014), byla „Mrtvá voda“ vnesena do Federálního spisku extremistických materiálů.

Porovnáme-li tématiku současné práce a to, co je vyloženo v „Mrtvé vodě“, všichni účastníci aktivit vyvolání daného soudního procesu a jeho dovedení do rozsudku s mnoha procedurálními chybami a podvody (činy spadajícími pod paragraf 31 Trestního zákoníku RF), tvoří zločinný spolek (čl. 320 TZ RF), který se dopustil velezrady ve formě vykázání „*jiné pomoci cizím státům, mezinárodním či zahraničním organizacím*“ (čl. 275 TZ RF). Podstata té „jiné pomoci“[5] zahraničním politickým silám spočívá v tom, že tento rozsudek brání šíření gramotnosti v otázkách řízení v Rusku, což je nutné jak pro realizaci „Koncepce sociální bezpečnosti v RF“, utvrzené prezidentem RF 20.11.2013, tak i pro další rozvoj země a odvrácení agresí různých druhů proti ní. Federální bezpečnostní služba RF byla v červenci 2013 uvědoměna o tomto zločinu, **vědomě** páchaného představiteli soudní moci na základě spiknutí, ale soudě podle všeho, nepřijala žádná opatření k ukončení takového druhu protistátní a protinárodní činnosti představitelů soudního systému, objevení a neutralizaci bezprostředních účastníků, a také – objednavatelů, iniciátorů a manipulátorů procesu.

---

[3] Technické zadání na tu práci podepsal tehdejší zástupce ředitele institutu A.A.Kokošin, budoucí náměstek ministra obrany Ruska (1992–1996).

[4] Materiály těch parlamentních slyšení byly publikovány v publikaci Státní Dumy „Dumský věstník“ (Думский вестник, № 1 (16) 1996 — s. 126 — 137, viz www.kpe.ru/partiya/ustav/912-2009-08-12 a www.kpe.ru/partiya/programma/911-dumsky-vestnik). Částečný český překlad zde.

[5] V SSSR a RF společnost přivykla k tomu, že trestný čin, nazývaný „zrada státu“ znamená ukrást tajné nebo přísně tajné materiály a předat je protivníku, nebo se nechat naverbovat a na signál protivníka provést diverzi nebo sabotáž, nebo teroristický čin. Ale jsou i zločiny, které spadají pod paragraf „zrada státu“ ve formě vykázání „jiné pomoci“ různým geopolitickým protivníkům, protože působí škodu ne nějakému jednomu resortu, ale společnosti a státu jako celku během doby života mnohých generací. Formulace „a jiné pomoci“ je v paragrafu 275 TZ RF přítomna, ale nevyužívá se v právní praxi z důvodu neurčitosti jejího smyslu.

Celkově je třeba Federální spisek extremistických materiálů likvidovat jako celek. Lidi je třeba vychovávat tak, aby, pokud si přečtou „Main Kampf", bylo garantováno, že se nestanou přesvědčenými hitlerovci apod. Pokud problémy společnosti stát nerozřeší, lidi nevychová tak, aby žili pod mocí diktatury svědomí, pak dokonce pokud by spisek extremistických materiálů byl bez výhrad k obsahu[6], je nevyhnutelné objevení se něčeho, v porovnání s čím se „Main Kampf" bude zdát neškodným sborníkem politických anekdot. Tj. mnohé problémy Ruska by byly už dávno vyřešeny, pokud by „Mrtvá voda" a další materiály Koncepce sociální bezpečnosti byly využity politiky a vneseny do vzdělávacího systému.

3.2. Podstata otázky o válce jako o procesu realizace plné funkce řízení

Řízení po plné funkci (termín z Dostatečně všeobecné teorie řízení) v sobě zahrnuje: 1) objevení problémů, 2) stanovování cílů ve vztahu k jejich řešení, 3) vypracování koncepce dosažení určených cílů, 4) její realizaci v životě, 5) řízení v souladu s přijatou koncepcí a 6) zdokonalování koncepce podle míry nutnosti, 7) uvolnění zdrojů ze završených procesů řízení po dosažení cílů nebo krachu procesu řízení.

Vycházíme-li z DVTR (Dostatečně všeobecné teorie řízení), pak v základě řízení libovolným objektem leží řešení úkolu o stabilitě objektu v smyslu předvídatelnosti jeho chování v dostatečné míře pod vlivem vnějšího prostředí, vnitřních změn a řízení. Jinak řečeno: *řídit je možné jen to, čehož reakce na vlivy prostředí, vnitřní změny a řízení je předvídatelná*.

V tomto kontextu se pod kulturou rozumí veškeré informačně-algoritmické zabezpečení chování lidí, nepředávané dalším pokolením na základě genetického mechanismu biologického druhu Člověk rozumný. A tomu odpovídaje, veškerá kultura v její historicky zformované podobě je informačně-algoritmický systém, tj. bez ohledu na mínění o ní, objektivně orientovaná na dosažení určitých cílů a neschopna dosažení jiných cílů bez odpovídající modifikace kultury.

Plná funkce řízení se ve vztahu ke společnosti realizuje prostřednictvím zobecněných prostředků řízení / agrese, majících vztah k šesti prioritám:

1. Informace světonázorového charakteru – metodologie poznání a tvorby, při jejímž osvojení lidé získávají schopnost vypracovávat samostatně jim potřebné vědění a návyky od nuly. Právě její obecná dostupnost v nezdeformované podobě je základem demokracie a svobody jedince i společnosti.

2. Informace letopisného, *chronologického* charakteru všech odvětví Kultury a všech odvětví Vědění. Dovoluje vidět směr průběhu procesů a porovnat navzájem konkrétní odvětví *Kuktury jako celku* a odvětví Vědění, objevujíc algoritmiku řízení, která se realizovala v historickém procesu.

---

[6] A v RF není bez výhrad, protože se používá jako prostředek ochrany liberalismu před rozšířením ve společnosti názorů protivníků liberalismu, které liberálové charakterizují jako extremisty bez jakýchkoliv reálných příčin, fabrikujíc soudní procesy z ničeho při masovém porušování platných zákonů.

3. Informace *faktografického* charakteru: popsání konkrétních procesů a jejich vzájemných vztahů je podstata informací třetí priority, k níž patří věroučení religiozních kultů, světské ideologie, technologie a faktologie *všech odvětví* vědy.

4. Ekonomické procesy, jako prostředek vlivu, podřízené čistě informačním prostředkům vlivu prvních třech priorit skrze finance (peníze), jež jsou předělně zobecněným druhem informace ekonomického charakteru.

5. Prostředky vlivu na genetiku člověka. Historicky reálně jsou to prostředky genocidy, zasahující nejen žijící, ale i další generace, ničící *geneticky podmíněný potenciál* osvojení jimi a rozvoje kulturního dědictví předků: jaderné vydírání – nebezpečí použití; alkoholová, tabáková a jiná narkotická genocida, příměsi do potravin, všechno ekologické znečištění, některé léky, velkoměsta typu „kamenná džungle“ - reálné použití; „genové inženýrství“ a „biotechnologie“ - potenciální nebezpečí.

6. Další prostředky vlivu, hlavním způsobem silové, — zbraně v tradičním chápání toho slova, zabíjející a mrzačící lidi, poškozující a ničící materiálně-technické objekty civilizace, materiální kulturní památky a nositele jejich ducha.

Ačkoliv jednoznačné hranice mezi výše uvedenými prostředky vlivu nejsou, protože mnohé z nich disponují kvalitami, dovolujícími je vztáhnout k různým prioritám, jejich výše uvedená hierarchicky uspořádaná klasifikace dovoluje vydělit dominující faktory vlivu, které mohou být použity v roli prostředků řízení a, konkrétně, v roli prostředků potlačení a zničení konceptuálně nepřijatelných jevů v životě společnosti.

Při použití té množiny uvnitř jednoho sociálního systému se jedná o zobecněné prostředky jeho řízení. A při jejich použití jedním sociálním systémem (sociální skupinou) ve vztahu k jiné, při nesouladu koncepcí řízení v nich, se jedná o *zobecněné zbraně*, tj. prostředky vedení *války*, v tom nejširším smyslu slova; nebo – prostředky podpory samořízení v jiném sociálním systému, při absenci konceptuální neslučitelnosti řízení v obou systémech.

Fundamentální cíl každé války je modifikace kultury protivníka ve vlastních zájmech nebo v zájmech pánů (manažerů, majitelů...) odpovídajícího sociálního systému, nebo – zničení nepřijatelné kultury nebo jejích nositelů s cílem získání jejich území a přírodních zdrojů a jejich následné využití. V osnově dosažení všech dalších ve válce deklarovaných cílů leží právě tento cíl. To se v plné míře vztahuje ke všem stranám konfliktu – jak k agresorům, tak k těm, kdo odráží agresi.

Plná funkce řízení se realizuje součtem strukturního a bezstrukturního způsobu řízení, a řízení na základě virtuálních struktur:

- při strukturním způsobu řízení struktura, nesoucí algoritmiku řízení, je vytvořena před začátkem procesu řízení (takové jsou všechny armády a hasičské sbory);
- při bezstrukturním řízení vznikají struktury během procesu řízení, když elementy řízené množiny (společnosti) schopné samořízení na základě u nich přítomného informačně-algoritmického zabezpečení chování, samyi reagují na

tu či onu informaci a tvoří ze sebe struktury, nesoucí algoritmiku řízení (takové jsou všechny společenské iniciativy: národní opolčení, partizánská hnutí atd.);

- při řízení na základě virtuálních struktur konají struktury, u nichž vzájemné vazby mezi elementy nejsou objeveny (jsou skryté) nebo vznikají a zanikají podle míry nutnosti pod vlivem toho či onoho hierarchicky vyššího ve vztahu k množině (společnosti) řízení (takové jsou všechny agenturní sítě, a také "náhodné" shody okolností, vznikající pod vlivem noosféry a Všemocnosti Boží).

V osnově úspěchu řízení leží dva faktory: 1) opora na objektivní zákonitosti bytí objektu řízení v okolním prostředí, 2) kvalifikace toho, kdo řídí nebo týmu, který řídí, umožňující transformovat nízké pravděpodobnosti samorealizace žádaných událostí v garantovaný výsledek řízení.

Pokud se díváme na společnost jako na objekt řízení, pak je život (jak v aspektu rozvoje, tak i v aspektu degradace až do zániku) podřízen objektivním zákonitostem, které je možné rozdělit na šest kategorií. V každé z nich zákonitosti vykazují ten či onen vliv na sebe navzájem, a také i *na zákonitosti druhých kategorií, protože Svět je jediný a celostný*:

1. Lidstvo je část biosféry, a existují objektivní zákonitosti, regulující: 1) vzájemné působení biosféry a Kosmu, 2) formování biocenóz a 3) vzájemné působení biologických druhů jeden na druhého v rámci biosféry.
2. Lidstvo je specifickým biologickým druhem a existují specifické biologické (fyziologické a psychologické) druhové zákonitosti, regulující jeho život.
3. Existují mravně-etické (noosférní, egregoriální a religiozní) zákonitosti, regulující vzájemné vztahy majitelů rozumu a vůle. A navzdory mínění mnohých, zákonitosti této kategorie vycházejí za hranice lidské společnosti, a etika, diktovaná z hierarchicky vyšších úrovní v organizaci systémů různého druhu, je závazná pro hierarchicky nižší úrovně a odstoupení od jejích norem je trestáno. V souladu s tím, odstoupení od spravedlivosti – mravnosti, vlastní Nejvyššímu, je hlavní mravně-světonázorová příčina biosférně-sociální ekologické krize.
4. Kultura, kterou geneticky předurčeně nese lidstvo, je variantní, a existují sociokulturní zákonitosti, jejichž následování garantuje stabilitu společnosti v následnosti pokolení, a jejichž narušení je schopno přivést k jejímu zmizení v průběhu života několika pokolení pod vlivem degradačních procesů.
5. Historicky zformovaná kultura všech společností současné globální civilizace je taková, že jsme nuceni se zaštiťovat před přírodním prostředím technosférou. Technosféra je vyráběna a rozvíjena během hospodářské a finanční činnosti, a existují finančně-ekonomické zákonitosti, určující jak rozvoj společensko-ekonomických formací (sociálně-ekonomických systémů), tak i jejich degradaci a krach.
6. To vše dohromady může vést ke konfliktům zájmů a konfliktům různých druhů činnosti, jejichž vyřešení je nutné řídit. A existují objektivní zákonitosti řízení, jediné pro všechny procesy řízení, od jízdy na trojkolce do komplexního

projektu, uskutečňovaného několika státy na principech partnerství soukromých firem a státu.

Vše výše uvedené v kapitole 3.2. má bezprostřední vztah k vedení válek a jejich profylaxe v tom nejširším smyslu slova „válka“, ale historicky zformovaný vzdělávací systém je takový, že:

- za prvé, nejen nedává představy o všem uvedeném v této kapitole, ale i cíleně deformuje vnímání většiny otázek, důležitých z hlediska řízení;

- za druhé, limituje představy o válce výlučně k silové konfrontaci dvou států.

Proto vše, co se nevztahuje k silové konfrontaci dvou států navzájem, samostatně nebo jako členů koalic, většina lidí včetně většiny politiků a vojáků, nevnímá jako „skutečnou válku“. Ve skutečnosti je to ale válka skutečná a nese globální charakter, a je vedena v průběhu celé historie současné civilizace.

4. Globální válka: její zdroj, strany konfliktu a jejich cíle, aktuální stav a perspektivy

Chápání problematiky, uvedené v záhlaví, je mnohovariantní, protože je důsledkem té či oné odpovědi na otázku: *Co je normální člověk a co je společnost normálních lidí?* V závislosti na té nebo obsahově jiné, přímé nebo nepřímé odpovědi na tuto otázku, se vypracovává ta či ona obsahově odlišná filozofie války. Jaká konkrétně odpověď na tu otázku je životu adekvátní, je v historicky zformované kultuře obecně mimo posuzování, protože v drtivé většině případů se výchozí otázka o normě důstojnosti člověka a normální lidské společnosti nezadává v přímé formě, a odpověď na ni se dává v nezjevné podobě – mimochodem, zprostředkovaně. V panující tradici vnímání světa je ta odpověď lživá.

V našem chápání může být psychika jedince vztažena k jednomu z následujících typů:

- vše v chování je podřízeno instinktům – živočišný typ stroje psychiky;
- konflikt mezi požadavky norem kultury a instinkty je řešen v prospěch norem kultury, ale za hranice norem kultury jedinec vyjít nemůže ani tehdy, když v kultuře nejsou recepty řešení problémů, s kterými se setkává; nemůže proto, že se zříkává realizace tvůrčího potenciálu, nebo kultura a výchova tvůrčí potenciál nevyužily a potlačily – typ stroje psychiky biorobot-zombie[7];

[7] S tím je dobré porovnat výrok bývalého ministra vzdělání a vědy A.Fursenka na mládežnickém fóru Seliger 23.7.2007: „Nedostatkem sovětského vzdělávacího systému byl pokus formovat člověka-tvůrce, a nyní úkol spočívá v tom, vychovat kvalifikovaného spotřebitele, schopného kvalifikovaně využívat výsledky tvorby druhých.“ Tj. úkolem škol je produkce biorobotů.

- tvůrčí potenciál se realizuje podle principu „co chci, to si beru“ bez jakýchkoliv ohraničení mravně-etického charakteru, a pokud někdo nesouhlasí, nechť dokáže, že je silnější[8] — démonický typ stroje psychiky;
- svědomí je vrozený religiozní smysl, spojující člověka a Boha, a tvůrčí potenciál se realizuje v dialogu s Bohem pod vládou diktatury svědomí, které člověk dá sám sebe — lidský typ stroje psychiky.
- Ještě jeden typ stroje psychiky porodili lidé sami, tím že vpustili do kultury všemožné omamné prostředy (alkohol a další psychotropní látky), pod jejichž vlivem se bortí fyziologie organismu jako celku a vyšší nervové činnosti, konkrétně, což se projevuje na psychické činnosti a jejích výsledcích. Protože se při tom mění geneticky zadaná filozofie organismu člověka, je tento typ stroje psychiky nazván sníženým do protipřirozenosti, tím spíše, že v mnohých případech se formuje závislost na omamných látkách, načež se pobývání pod mocí omamných látek stává jediným a bezalternativním „smyslem života“.

Lidský a démonický typ stroje psychiky je charakterizován aktivností vůle, chápané jako schopnost podřizovat sebe samého a proud událostí vědomému záměru. Další typy stroje psychiky jsou charakterizovány buďto absencí vůle nebo jejím potlačením, ohraničeností, podřízeností vnějším subjektům a objektům.

V našem chápání je **norma důstojnosti člověka – nevratně stabilní lidský typ stroje psychiky. Normální lidská společnost je společnost, ve které nevratně lidský typ stroje psychiky je dosahován všemi k začátku dospívání, charakterizovaného probuzením sexuálním instinktů.**

Globální válka se vede v průběhu několika tisíciletí ohledně zavedení globální kultury lidskosti, ve které nevratně lidský typ psychiky bude vnímán všemi jako bezalternativní norma a bude garantovaně dosahován všemi k počátku dospívání.

Jako iniciátor té války vystupuje vněsociální postava – nepřítel lidského rodu, pojmenovaný v biblické tradici Satan (v koránické - Iblis). Válka se vede proti Božímu Záměru, předurčujícímu stanovení právě kultury lidskosti jako normy. Vítězsví je předurčeno lidskosti[9], ale čas jeho příchodu závisí na lidech samých.

Historicky reálné lidstvo, které nevybudovalo takovou kulturu, se samo jeví stálým generátorem války, ve které částečně vystupuje na straně Satana, a částečně koná ve svých zájmech v řečišti Záměru. Jde o to, že nelidské typy stroje psychiky, převládající ve statistice rozdělení lidí podle typů stroje psychiky, se projevují v davově-“elitární“ organizaci společnosti. Davo-“elitarismus“ je nevysychající zdroj potenciálu válek, protože:

- za prvé, díky reprodukci nových pokolení pod mocí sexuálních instinktů převyšuje porodnost možnosti ekologické niky, a zbytečné osoby podléhají zničení během vnitrodruhové konkurence, což se v životě nelidské (soudíme-li podle statistiky rozdělení podle typů stroje psychiky ve vztahu k nositelům lidského typu stroje psychiky) globální civilizace projevuje v hladu, epidemiích, válkách;

---

[8] Nebo v jiné formulaci, odmítané už Šalamounem: „Moc ať je nám zákonem spravedlnosti, vždyť slabost se ukazuje bez užitku!“ (Moudrost 2:11)

[9] Bůh předurčil: *„Zvítězím Já i Moji vyslanci!“* (Korán 58:21)

- za druhé, i v aspektu kulturologických zákonitostí libovolná davově-“elitární“ kultura je kulturou vedení nekonečných válek, protože se v ní složilo množství různých kulturních obálek realizace instinktivních programů boje za obsazení nejvyššího statusu v hierarchii osob ve stádu-smečce Homo sapiensů a za „lepší místo pod sluncem“. To je zcela analogické tomu, co probíhá ve stádu-smečce opic jen s tím rozdílem, že opice nemají technosféru a zbraně. Ti, kteří dosáhli démonického typu stroje psychiky mohou v těch procesech být adepty na vůdce a vůdci, inspirací pro vůdce (inspirátorkami – kvůli instinktivní podřízenosti muže ženě), manipulátory ve vztahu k *slabším démonům a zombie, kteří na sebe vzali roli vůdců nebo pseudovůdců nižší úrovně*.

Historická realita je taková, že v průběhu celé historie i v současnosti, je v té globální válce vnitrosociálním agresorem regionální civilizace Západu a její střídající se státy-vůdci: Římská říše, Svatá říše římská německého národa, Velká Británie anyní USA.

Základní zbraní války je lichva (4. priorita zobecněných prostředků řízení), posvěcená židům údajně od Boha a Bible (3. priorita zobecněných prostředků řízení), a podporovaná historicky reálným křesťanstvím, prohlásivším učení Krista o vybudování Království Božího na Zemi úsilím samotných lidí při Božím vedení za kacířství (nazývané chiliasmus (řec.) či millenarismus (lat.)) navzdory přímým slovům Krista v motlitbě „Otče náš“: „*Posvěť se jméno tvé, přijď království tvé, buď vůle tvá, jako v nebi, tak i na zemi.*“

Regionální civilizace se navzájem odlišují ne způsobem života (technosférou, sociální organizací atd.), ale těmi ideály, které každá z nich nese skrz věky.

Pokud to srovnáme s typy stroje psychiky, pak:

- ideál Západu je společnost biorobotů, naprogramovaných platnými zákony, řízených korporací démonů;
- ideál mnohonárodnostní Ruské civilizace je spravedlivost, přičemž ne právně sepsaná těmi či oněmi pozemskými vládci, ale nadpozemská, pramenící z té skutečnosti, že všichni ve společnosti jsou dlužni žít pod vládou diktatury svědomí.

Ty ideály jsou navzájem neslučitelné, v důsledku čehož je konflikt Západu a Rusi nekompromisní. Právě z tohoto důvodu měl car Alexandr III. pravdu, když prohlásil: „*Rusko má jen dva věrné spojence – armádu a námořnictvo.*“ Ale v naší době je to málo: je nutná celokulturní převaha.

Všechny výhrady, vyjadřované Západem po celou památnou historii ve vztazích s Rusí-SSSR-Ruskem, jsou kamufláž, skrývající tu nekompromisnost konfliktu ideálů a skutečné příčiny mnohasetleté agresivity Západu jako celku i jeho jednotlivých států ve vztahu k Rusku.

Bohužel, kvůli davově-“elitárnímu“ charakteru společnosti na Rusi posledních tisíc let, domácí vládnoucí „elita“ v mnoha historických případech rodila „pátou kolonu“ - sociální skupinu zrádců, realizujících ideologickou, státní i hospodářskou moc namířenou proti zájmům rozvoje Ruska v řečišti Záměru. Právě odtud pramení i perestrojka, i reakce mnohých obyvatel na politiku obrození Ruska v roli suverénní

velmoci a **nového** *operátora globální politiky*[10], jehož projekt globalizace znemožňuje možnost realizace projektu globalizace, realizovaného kurátory Západu během posledních více než dvou a půl tisíce let.

Další regionální civilizace (védická, včetně buddhistické a šintoistické větve, africká, muslimská, latinskoamerická) nemají své projekty globalizace, ale jsou potenciálními spojenci Ruska ve vykořenění projektu globalizace, uskutečňovaného Západem[11]. Ve světle toho získává zvláštní globální význam politika Ruska ve vztahu k státům-členům Eurasijského ekonomického prostranství, Šanghajské organizace spolupráce, BRICS.

Uskutečňování projektu globalizace Západem se během historie nejedenkrát dostávalo do krize z různých vnějších (vznik muslimské civilizace, války čchingizidů) a vnitřních příčin (templářský řád přestal poslouchat, z tohoto důvodu ho museli kurátoři projektu likvidovat).

Další krize je spojena s rozvojem kapitalismu na osnově liberálně-tržního ekonomického modelu. Je generátorem vnitrospolečenského napětí a biosférně-sociální ekologické krize, která nabyla globálního měřítka. Zákulisní vládci Západu se pokoušeli profylaktovat rozvoj té krize, protože její rozvoj představuje nebezpečí i pro ně samé (na národy a kvalitu jejich života kašlou), za čímž účelem ještě v polovině 19. století vytvořili a začali aktivně šířit marxismus – imitaci učení o vybudování společnosti všeobecné svobody a spravedlivosti v globálním měřítku. Ale projekt zkrachoval, ve mnohém díky Rusku.

Nejdříve Lenin trval na uzavření potupného Brest-litevského míru, což vedlo k uvolnění revoluční situace v Evropě (včetně Velké británie[12]), díky čemuž se světová „socialistická“ marxistická revoluce 20. let neuskutečnila. Proto zákulisní hráči globální politiky museli z jedné strany podpořit Stalina s jeho koncepcí vybudování socialismu v jedné samostatně vzaté zemi, a z druhé – organizovat „velkou krizi“ let 1929 – 1930 a dovolit Velké Británii organizovat druhou světovou válku 20. století, během níž marxistický pseudosocialismus získal světovou autoritu a Britská koloniální říše, založená na idejích a politické praxi buržoazního liberalismu, zanikla.

V tom jevu (zánik Britské říše) je určité varování nové, Americké říši, vybudované na principech odlišných od principů budování Britské koloniální říše. Podstata varování: buržoazní liberalismus v libovolné podobě musí být ukončen, načež musí následovat přeformátování světa. Kredit důvěry na „Pax Americana“ byl nepsaně vydán už za Roosevelta na politiku realizace konvergence dvou systémů, avšak USA ho neospravedlnily a budou potrestány, jako byla potrestána i Britská říše.

Perspektivy dalšího přeformátování světa na principech konvergence dvou systémů zbortili buržoazní liberálové: prezident USA F.D.Roosevelt, který směřoval k dlouhodobé spolupráci se SSSR, s cílem zdokonalování obou společností a zlepšení života všeho lidstva, byl zavražděn, a liberál-fašista W.Churchill pronesl „Fultonskou

[10] Globální politika – politika, sledující cíle ve vztahu ke všemu lidstvu, globální civilizaci jako celku.

[11] Konkrétně proto, že Ruský projekt globalizace předpokládá zachování národní svébytnosti a rozvoj národní kultury, a Západní předpokládá zničení svébytnosti národních kultur v nějakém „tavícím kotli národů“.

[12] Viz H.G.Wells: „Rusko v mlze“

řeč“, která znamenala počátek „studené války“ sociálních systémů, založených na idejích buržoazního liberalismu a marxismu-leninismu.

V dovršení všeho Stalin půl roku před svým zavražděním vynesl smrtelný ortel marxismu: v práci „Ekonomické problémy socialismu v SSSR“ přímo poukázal na metrologickou nesoudržnost (tj. nevědeckost) marxistické politické ekonomie. A protože ta byla představována společnosti jako produkt metodologie poznání dialektického materialismu (1. priorita zobecněných prostředků řízení), pak tím samým Stalin zároveň vynesl i smrtelný ortel dialektickému materialismu a marxismu celkově.

Aby to nikdo nepochopil, a SSSR jako stát směřující od fiktivní k reálné svobodě a demokracii, padl, bylo ideové dědictví Stalina odstraněno v SSSR z obecného dosahu ve všech knihovnách a přestalo být studováno ve vzdělávacím systému, zatímco v USA bylo dokončeno vydání jeho sebraných spisů, a ty byly studovány „sovětology“ pro to, aby USA mohly efektivněji škodit SSSR a se znalostí věci ho přivést ke krachu.

Ve výsledku se marxismus nemohl stát ideologií celosvětového státu, nemohl potlačit závody ve spotřebě beze smyslu a vykořenit buržoazní liberalismus, v důsledku čehož problém vyostření biosférně-socialní ekologické krize zůstal neřešený i počátkem 21. století. Ale globální nadstátní a nadnárodní moc se nevzdala řešení toho problému a pokračuje v jeho řešení, ale už jinými prostředky, o čemž bude řeč dále.

Marxismus je nástroj-pokus řešení toho problému sociokulturními prostředky (operování objektivními zákonitostmi bytí lidské společnosti 4. a 5. kategorie). Pokud to operování nedovolilo zakulisním vládcům globální politiky dosáhnout cíle vykořenění buržoazního liberalismu, co jim zbývá za možnosti? – jen aktivovat mocnější likvidační faktory. Těmi je aktivizace biologických zákonitostí (1. a 2. kategorie) a také etických (3. kategorie) ve směru, vedoucím k biologické degradaci *společností nositelů pro ně nepřijatelné buržoazně-liberální kultury*.

Biologické vymření nositelů nepřijatelné kultury má očistit území od původních obyvatel, což dovolí přemístit na jejich místo kulturně odlišné obyvatelstvo z jiných oblastí planety, a následně na jeho základě vytvořit sociální systém s jinou kulturou, která bude odpovídat cílům kurátorů globální války proti lidstvu[13]. Právě v důsledku úspěšného použití této technologie je Evropa vůbec ne náhodně zaplavena uprchlíky z Afriky a Asie, a podíl původních obyvatel se progresivně zmenšuje, protože přišelci se rozmnožují rychleji. Závěrečná etapa projektu „de-evropeizace“ Evropy (a následně i severní Ameriky) je odmodelována v sociálním experimentu „Odtržení Kosovského kraje od Srbska“.

Právě z tohoto důvodu byla s cílem realizace této politické technologie ve všech státech, kde vládne ideologie buržoazního liberalismu (3. priorita zobecněných

[13] Na postsovětské Ukrajině se používá jiná polittechnologie: světonázor mládeži, vstupující do života se formuje médii a vzdělávacím systémem na základě záměrně zkonstruovaného mýtu o velké minulosti a neméně velké budoucnosti velkých „Ukrů“, kteří údajně nikdy neměli nic společného s ruskou civilizací; starší generace to dopouští z různých příčin. Nyní za podřízenost tomu mýtu Ukrajina platí velkou krví a buď zahyne pod nadvládou této lži, nebo se jí zřekne a stane se svébytnou organickou částí Ruského světa.

prostředků řízení), provedena transformace morálně-etických sociokulturních norem buržoazního liberalismu:

- pokud na úsvitu kapitalismu byl buržoazní liberalismus svým způsobem morální (kult rodiny, odmítání rozvratu a sexuálních úchylek, pracovní etika a kult práce, umělecká tvorba je realistická),
- pak počátkem 60. let 20. století ve všech státech Západu nastartovala demoralizace buržoazního liberalismu, což se projevilo v demontáži institutu rodiny, pozvednutí sexuálních úchylek a narkotik do stavu sociokulturní normy atd. (hippies, sexuální revoluce, rocková „hudba“, pseudoumělecká tvorba, vyrábění „lumpenu“ pomocí programů sociální pomoci atd.) a našla své sociálně filozofické vyjádření v nyní fungující západní „koncepci lidských práv“ a jejím právním zabezpečení.

Po krachu SSSR se ta demoralizace začala zavádět i v postsovětských státech, především v Rusku a na Ukrajině, protože civilizační ideály Rusi jsou stejně jako dříve nepřijatelné pro zákulisní majitele Západu, tím více po „stalinských zločinech“[14].

U nás se koncepce demoralizace obyvatelstva pod záminkou šíření západní „koncepce lidských práv“ do „zaostalého“ Ruska doplňuje propagandou alkoholického způsobu života jako údajně neodstranitelné a fundamentální komponenty Ruské kultury a teze „dokud země pije, je neporazitelná“. Aktivisté a lokální kurátoři procesu demoralizace – mravního rozpadu společnosti – jsou přívrženci idejí buržoazního liberalismu, aktivní v sféře politiky, médií, sféře umění, ve vzdělávacím systému.

Takové jsou k tomuto okamžiku závěry boje kurátorů buržoazního liberalismu se směřováním národů Rusi ke kultuře lidskosti. Na jejich základě je možné udělat určité závěry.

Pokud budeme z pozic DVTR zkoumat historii nynější globální civilizace, vyvstane tato jako globální válka za zabránění lidem stát se Lidmi, která probíhá ve formě realizace biblického projektu globalizace, jehož nositelem a uskutečňovatelem je regionální civilizace, pojmenovaná Západ. Kurátoři té války – kurátoři biblického projektu globalizace – své vlastní zdroje nemají, proto vedou války na základě principu „rozděl a panuj“:

- využívaje zdroje regionálních civilizací planety a kulturně odlišných společností ve svých cílech na základě principu "každý v míře svého chápání pracuje na sebe, a v míře nechápání na ty, kdo chápou více";
- využívaje odlišnosti civilizačních ideálů;

[14] Seznam „stalinských zločinů“ před kurátory Západního projektu globalizace je následující:

- přivedení marxistického projektu ke krachu,
- Ústava SSSR z roku 1936, ve které je vyjádřeno usilování národů Ruské civilizace ke skutečné svobodě a demokracii.

- formuje (skrz cílevědomou modifikaci kultury) aktuální politické zájmy sociálních skupin a států;
- a spouštěje procesy samořízení lokálních a světových válek v automatickém režimu, který je možný z jejich strany regulovat v určitých cílech skrz veřejné instituty různého druhu a společenské (včetně mezinárodních) otevřené a tajné organizace.

V současnosti jsou aktivní následující fronty jimi organizované globální války, charakterizované v tabulce níže:

Objekt agrese a instrument agrese	**Příčina agrese**	**Cíle agrese**
Regionální civilizace Západu, založená na idejích buržoazního liberalismu a její lídr-stát – USA. V minulosti **instrumentem agrese** vystupoval SSSR, nyní Rusko, a také muslimská regionální civilizace, Čína a Japonsko.	Závody nesmyslné spotřeby jako generátor biosférně-sociální ekologické globální krize, která je generátorem katastrofy nynější biosféry.	**V měkké variantě –** modifikace kultury na základě myšlenek koncepce „konvergence“, ve výsledku čehož má vzniknout nějaká společnost, obsahující hodnoty marxistického pseudosocialismu a buržoazní demokracie, ale osvobozená od jejich defektů, ale při nepřipuštění vybudování kultury lidskosti. **V tvrdé variantě** — genocidu původních obyvatel s jeho následnou záměnou imigranty a realizace myšlenek „konvergence“ na nové etnické bázi.
Rusko – stát mnohonárodnostní Ruské civilizace**.** **Nástroj agrese –** Západ a prozápadní sociální vrstvy v Rusku, a také - extremistické pseudoislámské síly jak na území Ruska, tak i jinde na světě.	Civilizační ideál společnosti, ve které všichni žijí pod vládou diktatury svědomí.	**V měkké variantě –** rozdělení na množství suverénních států podle etnického příznaku a v souladu s hranicemi hospodářských komplexů, předaných pod správu TNK, a „eurointegrace“ všeho toho s následným vybudováním nové kultury na základě zavedení „obecných lidských hodnot“ a koncepce „konvergence“. **V tvrdé variantě –** genocida a kolonizace imigranty s následnou realizací koncepce „konvergence“ na nové

Objekt agrese a instrument agrese	Příčina agrese	Cíle agrese
		etnické bázi. *Realita je taková, že měkkou variantu se během perestrojky a reforem 90. let realizovat nepodařilo, v důsledku čehož je na řadě pokus realizace tvrdé varianty. Počátek toho pokusu je majdan na Ukrajině a změna režimu v roce 2014 a zavedení sankcí proti Rusku, motivovaných jeho pozicí v maloruské otázce a ohledně Krymu.*
Muslimská regionální civilizace. **Nástroj agrese** – regionální civilizace Západu, Rusko, Čína, Japonsko.	1. Charakteristika lichvy v Koránu jako formy satanismu, což vylučuje plnohodnotnou integraci muslimského regionu planety do biblického projektu globalizace. 2. Koránická nabídka lidem žít ve společnosti bez panování jedněch nad druhými na základě dialogu každého z nich s Bohem, což je jen jiná formulace ideálů Ruské mnohonárodnostní civilizace – život pod vládou diktatury svědomí.	**Měkká varianta –** dekoránizace kultury, podobná denacifikaci Německa po druhé světové válce (pokusy realizovat ji byly v Turecku v době Ataturka a nyní se dějí v Íránu a Iráku)**.** **Tvrdá varianta –** genocida. Scénář vytvoření Chalifátu, pretendujícího stát se celosvětovým, s jeho následným zničením (podmíněným neschopností pod nadvládou šariátu překonat technologickou závislost na Západu), následná dekoránizace kultury a zničení „muslimských fanatiků“[15].

Do tabulky není zahrnuta řada zemí. Příčina je v tom, že:

- K Indii, Číně, Japonsku nemají organizátoři globální války zvláštní výhrady, protože modifikace védické kultury tam panující podporují vnitrosociální hierarchii osobností a vylučují tím samým ze života společnosti diktaturu

[15] Podrobněji viz analýza dotu.ru/2010/02/18/20100218_strategy-to-overcome-koranic-islam/. Zkrácená verze česky - Dlouhodobá antikoránická strategie zákulisí biblického projektu

svědomí, zavazujíce lidi k disciplíně na základě korporativní etiky v rámci hierarchie osobností.

- Afrika je hlavním způsobem rezervoár "etnografického materiálu" pro realizaci budoucích politických projektů po vyčištění území poražených nepřátel při tvrdé variantě.

- Latinská Amerika (vše na jih od USA) je pod ideovou nadvládou Západu v té či oné ideologické formě (3. priorita zobecněných prostředků řízení) a nějaké vlastní civilizační ideály neohlašuje, a ideály předkolumbovských dob si nepamatuje, nebo nejsou použitelné v nynějších podmínkách a blízké perspektivě. Vlastní projekt globalizace nemá: ačkoliv odmítá západní model života, nihilismus není tvořivá síla a jen destruktivní, což zabezpečuje zapojení Latinské Ameriky v řešení úkolů vykořenění v globálním měřítku buržoazního liberalismu.

Vzájemné výhrady regionálních civilizací a k nim patřících států pramení z odlišnosti ideálů a jim odpovídajících zájmů, jejichž určitá část se uměle fabrikuje, včetně zvenku, kvůli dosažení těch či oněch cílů v oddělených válkách této globální války.

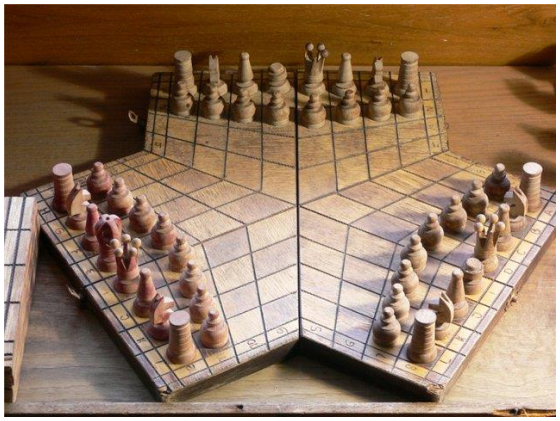

Celkově je to podobné na „mnohostranné šachy“ (na velké desce-mnohoúhelníku, při počtu hráčů a barev figur více než dvou: na fotografii je jedna z variant, trojstranné šachy), ve kterých každým hráčem, jakoby vedoucím výlučně svou hru, manipuluje organizátor hry jako celku, o jehož existenci hráči nemají podezření (což je jeden z výsledků manipulace jimi v minulosti).

5. Rusko

Rusko svévolně (a také vedením Shora) vyšlo ze systému manipulace „hráčů“ na té měnící se „šachové desce“, což se projevilo v ohlášení a rozšíření ve společnosti (včetně za hranicemi Ruska) Koncepce sociální bezpečnosti.

Z jedné strany je to jeho přestupek před organizátory globální hry-války, a z druhé strany je to jeho podstata a předpoklad poskytnutí mu protivníky nepřekonatelné podpory Shora. Ale i při podpoře Shora vést svou globální válku proti té globální válce, realizujíce Ruský projekt globalizace, je na nás samých: Bůh za nás nebude dělat to, co můžeme a máme povinnost udělat sami.

Vítězství přijde jako výsledek realizace tvůrčího potenciálu všech, i především nynějších dětí, mládeže a budoucích pokolení, a pro to všichni mají mít jasné představy o těch jevech, které stojí za textem oddílu 3.2, a umět to vědění využívat v životě. To se týká jak odražení a absorbování agrese na úrovních 1 – 5 priority

zobecněných prostředků řízení / vedení války, tak i profylaxe „informačních válek“ (organizaci „majdanů“ z místních idiotů a využívání jejich následků; vnitřního „ideového“ a nájemného terorismu atd.) a činnosti TNK a jimi najímaných soukromých armád na území Ruska.

V aspektu profylaxe agrese proti Rusku na úrovni 6. priority zobecněných prostředků řízení / vedení války, je třeba dosáhnout globálního vedení ve vědecko-technickém pokroku. To vyžaduje masovou realizaci v předělně krátké době vědecko-implementačních cyklů, startujících v Rusku, a také i završení u nás vědecko-implementačních cyklů, které mají kořeny v zahraničí.

Projekty typu „Skolkovo“ atd. úkol dosažení vedení ve vědecko-technickém pokroku řešit nemohou, protože jejich iniciátoři nevědí, co je to vědecko-implementační cyklus a jak zabezpečit jejich masovou realizaci v krátké době. V důsledku toho takové projekty nepředpokládají záměrnou změnu kultury tak, aby se vědecko-implementační cykly rychle a bez překážek realizovaly „samo sebou“: to vyžaduje modifikaci kultury, chápanou jako informačně-algoritmický systém. Vzestup na úroveň lídra vědecko-technického pokroku je možný jen při splnění třech podmínek:

- všeobecné poznávatelně-metodologické gramotnosti, tj. každý absolvent školy a tím spíše univerzity má znát, jak pracuje psychika člověka v procesu vypracovávání nového vědění, a na tom základě rozvíjet svou osobní poznávatelně-tvůrčí kulturu;
- všeobecné gramotnosti v otázkách řízení, protože život civilizace je založen na kolektivní práci, a jí je třeba řídit a podporovat v kolektivní pracovní činnosti různorodé procesy samořízení, kterých se účastní tak či onak všichni;
- mravně-etické stejnorodosti společnosti, ve které je diktatura svědomí normou života.

Ta země, která jako první dosáhne všeobecné poznávatelně-metodologické a manažerské gramotnosti (tj. gramotnosti v otázkách řízení v širokém smyslu) pod vládou diktatury svědomí, je odsouzena stát se vůdcem civilizačního rozvoje lidstva.

A ačkoliv VP SSSR je proti kampaním a formálnosti, přesto v podmínkách ve světě a v zemi zformovaných okolností, Rusko potřebuje státní program ohledně likvidace metodologické negramotnosti a negramotnosti v otázkách řízení, na způsob toho programu, který byl uskutečněn v 20.-30. letech 20. století ve vztahu k neschopnosti většiny obyvatel číst a psát. Právě splnění toho programu zabezpečilo vítězství ve 2. světové válce a vyvedlo SSSR na úroveň „supervelmoci č.2“. Tento status byl ztracen v letech 1985 – 1991 právě v důsledku neřešení problémů zabezpečení všeobecné poznávatelně-metodologické gramotnosti a gramotnosti v otázkách řízení v po-stalinské době, v důsledku čehož SSSR, jsa zcela dostatečně (na tu dobu) vybaven na úrovni 6. priority zobecněných prostředků řízení / vedení války, a maje ekonomiku, vcházející do první desítky ohledně výroby na hlavu drtivé většiny životně a sociálně významné produkce (4. priorita zobecněných prostředků řízení), byl poražen Západem prostředky řízení / vedení války na vyšších prioritách (4. a vyšší).

Podobně dnes – na začátku 21. století – před Ruskem stojí řešení podobného problému negramotnosti, jen ne na úrovni zabezpeční přístupu širokých mas k zobecněným prostředkům řízení 3. priority, ale na úrovni zabezpečení přístupu širokých mas k zobecněným prostředkům řízení 1. priority, což odkrývá přístup k ovládání všeho součtu zobecněných prostředků řízení na základě objektivních zákonitostí bytí lidské společnosti dříve uvedených šesti kategorií.

Životu adekvátní alternativa neexistuje. Nová epocha vyžaduje nová řešení. Pokud budeme hledat řešení problémů současnosti a blízké budoucnosti v minulosti a porovnávat to s typy stroje psychiky, pak tupé vykonávání biorobota a stálá vnitrosociální válka démonů a „banderlogů“ (nositelů živočišného typu stroje psychiky) navzájem za „lepší místo pod sluncem“ znamená v perspektivě další porážku Ruska v konfrontaci s antiruskou korporací démonů-korporativců (kurátorů Západu) a jim podřízených tamních biorobotů a domácích „prozápadníků“ všech druhů. Rusko samozřejmě při takové variantě nezanikne, ale následky porážky takového druhu budou těžší, než následky porážky v „studené válce“ let 1945-1991.

6. Liberálně-schizofrenní Západ

Stabilita regionální civilizace Západu a její schopnost realizace potenciálu své agresivity v budoucnosti je v současné době podmíněna vnějšími (ve vztahu ke státům Západu) a vnitřními objektivními a subjektivními faktory.

Hlavní vnější objektivní faktor: pokud celé lidstvo začne žít podle současných standardů spotřeby „pokročilých“ zemí Západu, pak pro zabezpečení takového způsobu života bude globální civilizace potřebovat surovinové a energetické zdroje 5 a vícekrát překračující ty, které planeta Země může poskytnout bez narušení stability biosféry. Mezitím, pro intelektuálně nerozvinuté a lačné obyvatele ve většině zemí, nepatřící mezi „rozvinuté“, je způsob života „rozvinutých“ zemí, formovaný televizí, filmy, migranty a turisty, přitažlivý: žít tak, jako na Západě, je snem mnohých sociálních skupin v různých regionech planety.

Tj. pokud nebudou podniknuty žádné řídící kroky, uskutečnění globalizace pod nadvládou buržoazního liberalismu znamená garantovanou samolikvidaci současné globální civilizace v biosférně-sociální ekologické krizi. Je to otázka času. A Západ je lídrem na této cestě, právě díky ideologii buržoazního liberalismu.

Kromě toho, existuje i **vnější subjektivní faktor**. Tj. subjekty, které realizují nadstátní řízení v západním projektu globalizace, nemají důvod uspokojovat sny závistivců spotřebitelského statusu „rozvinutých“ států Západu, protože chápou nebezpečí neohraničené spotřeby jak pro sebe, tak i pro planetu. Právě z tohoto důvodu v polovině 19. století spustili marxistický projekt.

Za účelem utlumení usilování obdivovatelů „rozvinutých“ států Západu v jiných regionech planety, mají zájem zlikvidovat i v „rozvinutých“ zemích Západu defektní kulturu materiální spotřeby, zrozenou a podporovanou buržoazním liberalismem, ve které se bez užitku spotřebovávají přírodní a sociální zdroje: otázka je jen v tom, přežije-li ten proces likvidace obyvatelstvo států Západu nebo zda bude

nepřijatelná kultura vykořeněna cestou genocidy jejích nositelů. To závisí na politických preferencích samotného Západu – jeho vládnoucí „elity“ a obyvatelstva.

Vnitřní faktory

Koncepce udržitelného rozvoje nezavazuje k ničemu ani jeden ze států (včetně států Západu) během 22 let od okamžiku svého ohlášení. Kromě toho:

- je nedokonalá a v některých aspektech lživá a chybná v důsledku toho, že její autoři se vyhnuli odpovědi na otázku "čím se skutečný člověk odlišuje od člena biologického druhu Homo sapiens, který se jím nestal?";
- je vyjádřena v množství různých dokumentů, v důsledku čehož ji v celku nikdo z politiků nezná, a její neznalost není v žádné zemi na světě, která sama sebe považuje za skutečnou demokracii, důvodem pro to, aby byl někdo z poslanců nebo činitelů odvolán.

Příčina nerealizovatelnosti Koncepce udržitelného rozvoje spočívá v tom, že v liberálně-buržoazní kultuře Západu, byznys-moc pod sebe dostala státnost, v důsledku čehož ne byznys slouží politice státu, ale politika státu slouží byznysu (v první řadě TNK), který je, mimo všeho dalšího, orientován na dosažení největšího zisku bez ohledu na cokoliv, včetně vytváření problémů žijícím a budoucím generacím. A řešení problémů znamená dodatečné náklady, které je přáním minimalizovat. Pokud se to nepodaří udělat v jedné zemi, kvůli nezkorumpovanosti jejích politiků, pak se zařídí státní převrat nebo se byznys přesunuje do poddajnější země a ve výchozí zemi roste nezaměstnanost a zhoršují se další sociální problémy. Toto je norma globalizace na základě idejí buržoazního liberalismu.

Vztah veřejné vládnoucí „elity“ Západu k oběma výše uvedeným faktorům je takový, že nedává Západu šance přežít, tj. udržet ideologii buržoazního liberalismu (3. priorita zobecněných prostředků řízení) a na jejím základě postavenou kulturu, včetně ekonomického modelu.

Vše, co se týká překonání problémů biosférně-sociální krize nenachází ve státech Západu žádné vyjádření v praktické sociokulturní a finančně-ekonomické politice. Realita je taková, že:

- jsou blahosklonné řeči na veřejnosti, hlavně předvolební,

- a je i sociálně politická a finančně-ekonomická praxe, která obecně nemá nic společného s předvolebními sliby a jen zhoršuje pro civilizaci smrtelnou biosférně-sociální ekologickou krizi.

V souladu s tím jsou dvě možnosti odchodu liberálního Západu do historického nebytí:

- PRVNÍ. Zachování ideologie buržoazního liberalismu a z ní pramenící politické a ekonomické praxe – to v perspektivě znamená vymření původních obyvatel s následnou záměnou migranty jiné kultury z jiných regionů planety.

A jak bylo ukázáno v kapitole 4, tento proces je reálně uskutečňován samotnou vládnoucí „elitou“ států Západu. Příčina je v tom, že vládnoucí „elita“ Západu je velmi zazednářena. To se projevuje v praxi v tom, že budou tupě plnit příkazy hierarchicky vyšších zasvěcených, dokonce i když vidí jejich škodlivost, protože v opačném případě ztrácejí svůj sociální status a jsou odsouzeni setkat se s mstou ezoteristů, aby ostatní nenapadlo svévolničit a narušovat disciplínu odpovídající větve hierarchie.

Při tom všem je hlavní mase vládnoucí „elity“ i obyvatel Západu vlastní sebejistota a přesvědčení v tom, že právě Západ je lídr civilizačního rozvoje lidstva a bezalternativní model pro napodobování ze strany „zaostalých“ národů. Velká část obyvatel je přesvědčena o tom, že úkol státní moci a byznysu je sloužit jejich hedónistickým představám.

- DRUHÁ. Zřeknutí se liberalismu a vybudování reálné demokracie, podřízené diktatuře svědomí[16].

Otázku o reálné demokracii a jejích odlišnostech od liberalismu[17] je třeba vyjasnit. Na Západě je formální, tj. podstatou falešná demokracie jako suma právních procedur sepsaných v každém státě, na jejichž základě se reprodukuje státnost při směně generací. Ale státnost, formovaná na základě těch procedur (dokonce i při bezchybnosti jejich aplikace) je všeho všudy výkonný mechanimus v systému sociálního řízení na základě páru „ezoterismus – exoterismus“, prakticky plně strukturně (přes zednářství) a bezstrukturně (přes formování mentality politiků a obyvatel systémem vzdělání, médii a oblastí umění) podřízený zákulisní diktatuře ezoteristů.

Přičemž ta formální demokracie v státu-etalonu „demokracie“ USA v porovnání se SSSR stalinské epochy je mnohokrát horší v tom aspektu, že v ní existuje ne „kult osobnosti“, ale úspěšný kult prezidentského postu. Na výhrady o kultu osobnosti Michail Šolochov odpověděl: „Ano, byl kult, ale byla i osobnost.“ Pokud není osobnost, pak se její kult společností ruší, v důsledku čehož se kult osobnosti Chruščova, Brežněva a řady dalších „osobností“ v SSSR a postsovětském Rusku nekonal. A v USA ve skutečnosti má místo kult prázdné buňky ve struktuře státu, kterou je možné zaplnit libovolným idiotem-loutkou zákulisní ezoterické subkultury se všemi z toho plynoucími neradostnými důsledky jak pro samotné USA, tak i pro zbytek světa.

Reálná demokracie je možná jen v takové společnosti, kde neexistuje pár „ezoterismus-exoterismus“ v důsledku toho, že systém všeobecného vzdělávání dává všem a každému jasné, Životu adekvátní představy o vší problematice, upomenuté v kapitole 3.2 této práce.

---

[16] Jeden z problémů Západu spočívá v tom, že v angličtině, španělštině, portugalštině, francouzštině a italštině (což jsou jazyky, jimiž hovoří většina obyvatel té regionální civilizace) není zvláštní slovo pro označení svědomí: svědomí je jedním z významů slova, označujícího vědomí, a v angličtině kromě toho i jedním z významů některých dalších slov.

[17] Liberalismus je druhem fašismu. Viz analytická poznámka VP SSSR „Fašizoidní 'antifašismus' liberálů“: http://dotu.ru/2014/05/07/20140507_tek_moment02113/

Protože vzdělávací systém ani v jedné zemi Západu ten úkol neřeší, pak je jejich obyvatelstvo v současné době a blízké budoucnosti neschopné k realizaci skutečné demokracie. Buď je apolitické a neúčastní se formálně demokratické frašky, nebo jsou to šílenci-aktivisté, přesvědčení o tom, že státní moc skutečně slouží voličům, a systém voleb je reálně funkční nástroj formování státní moci a státní politiky, podřízené společnosti. Ale díky absenci metodologicky-poznávací kultury a jako důsledku, absenci gramotnosti v otázkách řízení ve společnosti, jsou jak apolitičtí, tak i šílenci-aktivisté všichni rukojmím jim nepodřízených okolností a politických procesů (včetně globálních), řízených ezoterickou komponentou kultury regionální civilizace Západu.

Vedle toho je politika kurátorů Západu přeplněná lží v průběhu celé známé historie, čehož posledním příkladem je informování liberálními sdělovacími prostředky (včetně ruskojazyčných) o událostech na Ukrajině a o provokaci s malajským Boeingem 17.07.2014, organizované zvláštními službami USA.

Vše to dělá Západ fakticky plně bezbranným ve vztahu k vlivu na jeho společnost zobecněných prostředků řízení / vedení války 5. a vyšších priotit. Tj. zvláštní roli získávají takzvaná „gaučová vojska“, šířící tu či onu informaci prostřednictvím internetu. Ale pro to mají „gaučová vojska“ Ruska ne tupě kopírovat různé „nesmysly“ na politickou zakázku státní moci, ale svobodně vládnout 1.-3. prioritou zobecněných prostředků řízení / vedení války, aby obnažila hloupost a lživost vnitřních západních médií před západním obyvatelem-patriotem, aby ho popostrčila k probuzení v něm samém uvědomění důstojnosti člověka a jejího potlačování v kultuře Západu a osvojení těchtýž zobecněných prostředků řízení / vedení války 1.-3. priority a Koncepce sociální bezpečnosti jako celku.

Jediný faktor, pracující na udržitelnost Západu pod vlivem vnějších a vnitřních okolností je efektivní kult osobní iniciativy ve všech sférách činnosti společnosti (věda, ekonomika, politika) a té či oné korporátní etiky. Právě díky tomuto kultu dokázal buržoazní liberalismus přežít marxistický projekt a proces jeho vykořenění, protože během realizace marxistického projektu probíhalo potlačení závodů spotřeby na základě kultu plnění nařízení, stranické a ideologické disciplíny, všemožných ohraničení (včetně i cestou potlačení svědomí), což nedávalo možnost masově osvojovat a realizovat tvůrčí potenciál ve společnosti zdálo by se „vítězného socialismu“.

Ale kult osobní iniciativy a korporátní etiky je orientován na nositele démonického typu stroje psychiky. Z jedné strany se démonická korporativní absence svědomí nejkomfortněji cítí v podmínkách liberální kultury, a z druhé strany právě ta podpora liberalismu nedovoluje Západu samostatně si uvědomit sebevražednost liberálně-buržoazní civilizace a vypracovat její alternativu, což se dále zhoršuje i kulturou poznávatelně-metodologické i manažerské negramotnosti jeho intelektuálů.

Krach finančního systému Západu podle vzoru „velké hospodářské krize“ 30. let 20. století je to, před čímž Západ nemá obranu. Pokud to subjekty, realizující nadstátní řížení v souladu s biblickým projektem globalizace, uznají za vhodné, pak nebudou potřebovat více než půl roku na to, aby zbavili Západ materiální prosperity.

Zaštítit se před tím Západ není schopen, protože v univerzitách a byznys-školách Západu vyučovaná „economics“ je neadekvátní té politicko-ekonomické realitě, která se historicky zformovala na Západě jak v „rozvinutých“ státech, tak i v „zaostalých“. Na to John Galbraith naprosto správně ukazoval v průběhu několika desítek let, ale nebylo to přijato a pokračuje studování „economics“, čímž se vytvářejí problémy do budoucna pro Západ samotný i pro druhé. V důsledku toho na úrovni 4. priority zobecněných prostředků řízení je Západ „pod čarou ponoru“ v aspektu aplikace principu „každý v míře svého chápání pracuje na sebe, a v míře nechápání na ty, kdo chápou více“.

Poté se scénáře chaotizace pomocí soukromých armád a následné zavedení jiného politického režimu mohou stát surovou realitou i pro obyvatele Západu. Ale takoví lidé, jako Březinský[18] to nemohou pochopit jen proto, že si usmysleli, že právě oni manipulují hráči na mnohostranné „šachové desce“ a jen oni mohou vytvořit chaos v jiných společnostech. Při tom zcela upřímně předpokládají, že jejich „vyspělé“ státy jsou garantovaně ochráněny od scénářů chaotizace tipu scénářů chaotizace Libye pod záminkou svržení Kaddáfího nebo chaotizace Ukrajiny pod záminkou svržení Janukovyče. Ta jistota je iluzorní a její neadekvátnost při politické vůli těch, kdo nepřijímá způsob života a politiku Západu, může být demonstrována životem samým třeba ve Velké británii nebo ve státech kontinentální Evropy, nebo v USA.

Závěr:
Rusko jako potenciálně dominantní operátor globální politiky

Předpokládáme, že potenciál zranitelnosti Západu může být realizován jen na základě osvojení potenciálu rozvoje Ruskem, o čemž je řečeno v kapitole 5 a také proto, že ze společností, nespokojených s globalizací západního druhu a jejími perspektivami, jen my máme v současnosti alternativní projekt globalizace, který nepředpokládá realizaci genocidy jakýchkoliv národů nebo vykořenění jejich národní svébytnosti. Z toho důvodu je otevřený pro spolupráci a rozvoj pro všechny, včetně obyvatel států Západu, kteří si uchovali schopnost vnímat svět a myslet navzdory politice oblbování (především v aspektech chápání historie, politiky, vedení národního a světového hospodářství) dospívajících pokolení, která se provádí ve státech Západu posledních 50 let.

Pokud se vyhnou osvojení potenciálu vlastního rozvoje, pak démonismus domácích „elitářů“, tupé napodobování biorobotů a „banderlogů“ se spojí s démonismem Západu a vytvoří plnocennou „pátou kolonu“, jak se to stalo v roky perestrojky a nejedenkrát v dřívější historii Ruska.

Kromě toho, sama o sobě myšlenka rozdrcení Západu v globální válce, byť „studené“ (tj. bez použití regulérních armád a námořnictva), jako nejvíce agresivního faktoru ve vztahu k Rusku během celé historie, je při zachování statusu-quo v samotném Rusku slepou cestou, ačkoliv hřeje u srdce mnohé „patrioty-státníky-

[18] http://usanashimiglazami.com/blog/43326518235/Epoha-bolshogo-haosa:-Bzhezinskiy-preduprezhdaet-(«Newtimes.az»,?utm_campaign=transit&utm_source=main&utm_medium=page_8&domain=mirtesen.ru&pad=1.

- Kromě toho prostředkem regulování trhu je systém standardů a norem[19].

Možnosti mezistátní ekonomické spolupráce jsou spojeny s problémem nebezpečí ztráty suverenity států-účastníků, a především finančně-ekonomické suverenity. V minulosti byly dvě varianty organizace mezinárodního obchodu:

1. Pozvednutí národní měny nejmocnějšího státu do statusu mezinárodního platebního prostředku. To vyvolávalo výhrady ke státu-emitentu té valuty, protože její emise tvoří zisk bez práce daného státu, zatímco ostatní státy-účastníci systému mezinárodního obchodu musí něco produkovat a prodávat, aby vytvořili své valutové rezervy.
2. Přímá konverze valut ve vzájemném obchodu dvou států. V tomto případě vznikají problémy v důsledku burzovních spekulací na měnových trzích.

Existuje třetí varianta, nehrozící suverenitě zádného účastníka systému a ochraňující všechny od spekulací na měnových trzích. Mezinárodní obchod obsluhuje valuta, nepatřící ani jednomu ze států-účastníků systému – nadstátní platební jednotka. Platební jednotky každého státu obsluhují výhradně jeho vnitřní obchod. Při nutnosti nákupu čehokoliv v zahraničí se vlastní platební jednotka na první etapě konvertuje na nadstátní, a na druhé etapě se nadstátní konvertuje na platební jednotky státu-účastníka systému, ve kterém se plánuje provést nákup. Pro vyloučení spekulací a zároveň zabezpečení stability reálného sektoru ekonomiky států účastníků, konverze státních platebních jednotek v nadstátní a zpět se v daném státě může realizovat za fixní kurz, stanovený na základě srovnání energetických standardů zabezpečení konvertovaných platebních jednotek[20].

To je jeden z aspektů problému ochrany reálného sektoru a sféry spotřeby konečné produkce domácnostmi od burzovních spekulací a her různého druhu. Druhý aspekt je spojen s akciovým trhem. Pokud přiznáváme v akciích vyjádření vlastnických práv a práv na podíl zisků z využívání objektů toho kolektivního vlastnictví, pak reálný sektor musí být ochráněn i od burzovních spekulací s akciemi. Nejsnažší způsob takové ochrany je zbavení kupce akcií práva je prodat během následujícího roku a půl nebo déle od nabytí. Pokud je to investor s dobrými úmysly, jeho zájmy poškozeny nebudou, a pokud je to spekulant, pak budou jeho prostředky v koupených akciích zmrazeny na danou dobu, což podstatně omezí možnosti

[19] To se týká i vztahů s WTO. Označení libovolné produkce jako neodpovídající standardům RF je důvodem pro zákaz jejího importu a stimulací domácích producentů. Ve vztahu k potravinovému trhu je smysluplné vytvořit „cech profesionálních degustátorů“ a státní degustační komisi, jejíž verdikt typu „nechutné“, „nevkusné“ či „falzifikát“ by byl právním základem pro ukončení importu daného odpadu. A odpad v importu převažuje, protože od poloviny 20. století probíhalo v zemědělství a potravinovém průmyslu zaměňování produkce, vkusné a zdraví prospěšné, za produkci, která si uchovává vzhled a je vhodná pro dlouhodobý transport a skladování bez ztráty „prodejného vzhledu“, což probíhalo mimo jiné na úkor chuťových a výživových kvalit a prospěšnosti konzumace.

Otázka učitelky chemie v SSSR 70. let studentům poté, co se vrátila z Afriky: „Co je třeba přidat do klobásy, aby se v tropech nezkazila za 14 dní bez ledničky? A je bezpečné takovou klobásu jíst?“

Má pravdu, protože pokud člověk neumřel hned, ale až po deseti a více letech v důsledku narušení jeho zdraví ingrediencemi té klobásy, je to stále vražda. A falzifikace potravin a medikamentů je pokusem o vraždu dvou a více osob, pokud ne rovnou genocidou.

[20] Energetický standard zabezpečení platební jednotky může být zaveden jako porovnání objemu výroby elektrické energie na hlavu (nebo objemu spotřeby prvotních energonosičů) k objemu peněžní masy, obsluhující obrat zboží státu. Energetický standard zabezpečení měny je finanční vyjádření obecně fyzikálního zákona zachování energie. Reálný sektor ekonomiky je podřízen tomu zákonu v tom smyslu, že od něj nelze získat více produkce, než to dovoluje energetický potenciál sféry výroby a koeficient efektivity technologií a organizace výroby.

burzovních her na pokles nebo vzestup akcií s cílem přerozdělení vlastnických práv a získání nepracovních příjmů.

Nicméně fungování alternativy liberálně-tržního ekonomického modelu jak v rámci státu, tak i v systému několika států vyžaduje odpovídající informačně-algoritmické zabezpečení. Dosud, jak už bylo poznamenáno dříve, veškerý právní systém a vzdělávací systém v oblasti sociologie, politologie, ekonomiky a financí v Rusku je orientován na obsluhu liberálně-tržního ekonomického modelu v režimu kryptokolonie. To se týká i právních a vzdělávacích systémů jiných zemí. Proto pokud se opíráme o vzájemné vazby procesů, ukázané na ilustraci níže, pak v realizaci Ruského projektu globalizace není třeba narušovat příčinno-důsledkové vazby jevů.

Ilustrace 1: Podmíněnost spektra řídících rozhodnutí a budoucí kvality života vědou a vzdělávacím systémem.

Je třeba začít ne z reformem v politice a ekonomice, ale z vytvoření učebního centra – mezinárodní univerzity. Ta univerzita by měla rozvíjet vědecké školy, které by mohly:

- provádět výzkum a adekvátně osvětlovat problematiku, upomenutou v kapitole 3.2 této práce a v materiálech Koncepce sociální bezpečnosti v celku;
- na tom základě vést přípravu řídících kádrů pro stát a byznys a vědecko-pedagogických kádrů pro základní a vyšší školy.

Problematiku KSB je třeba převést ze sféry právních procesů ohledně údajně přítomného v ní extremismu do sféry vědeckých diskusí[21], k jejichž regulaci nemají právnící žádný vztah. To umožní zemi svobodit se z moci defektní liberálně-buržoazní ideologie a zaměnit ji ve sféře vzdělání a státního řízení životně

[21] Bylo by například užitečné provést „antigajdarovské fórum“.

adekvátním věděním, na jehož základě bude možné řešit problémy jak uvnitř země, nevytvářeje nové, tak i účastnit se mezinárodních organizací různého druhu jako Eurasijské ekonomické unie, ŠOS, BRICS. Bez toho je nemožné transformovat i WTO v organizaci, která skutečně bude sloužit rozvoji národních kultur na principech vzájemné pomoci, a ne zájmům transnacionální oligarchie a jejích kurátorů.

Kromě toho mnohé problémy jsou vyvolány tím, že pod různými záminkami je přijato za nevhodné nazývat hlupáky – hlupáky, šmejdy – šmejdy, lež a podvody – lží a podvody. Jinak řečeno, kult „politické korektnosti“ je zbraň Západu proti Rusku, a je třeba vykořenit „politickou korektnost“ z politiky státu Ruského a říkat pravdu, především vždy nepřijatelnou pro oponenty Ruské politiky. Jediné omezení, které může být přiznáno v takové informační politice, je: zveřejnění informace nesmí ohrozit bezpečnost zdrojů dané informace.

Kromě toho, problémy ve všech společnostech jsou důsledkem toho, že historicky zformované kultury nedovolují lidem stát se Lidmi – nositeli lidského typu stroje psychiky. Tomu odpovídaje, řešení těch problémů v různých společnostech, disponujících specifikami v aspektech kultury, fyzické geografie, ekologie, se může opírat jen na pro všechny společné objektivní zákonitosti bytí šesti dříve uvedených kategorií. Díky této okolnosti šíření Ruského projektu globalizace metodou kulturní spolupráce nemůže být hodnoceno jako politický diktát ze strany Ruska, a může být hodnoceno všemi více či méně intelektuálně rozvinutými lidmi jen jako pozvánka ke spolupráci v globálním měřítku. Je to tak, tím více, pokud se v politice opíráme výlučně o pravdu a dekonstruujeme lež oponentů a identifikujeme jejich upřímné omyly a chyby.

Jak ukazuje historie SSSR epochy budování socialismu, úspěch v řešení problémů je přitažlivý pro další státy a národy, v nichž historicky zformované tradice vytvářejí problémy, ale nedovolují je řešit. Ale podmínkou úspěchu jsou vždy a všude jen životu adekvátní znalosti a schopnost je vypracovávat z nuly, pokud znalosti nestačí nebo je objevena neadekvátnost existujících vědeckých teorií.

Vnitřní prediktor SSSR
18. srpna – 24. srpna 2014
Upřesnění a doplnění: 28. srpna 2014